

Hrvoje Dumančić: "Ideje se rađaju dok jašem!"

Hrvoje Dumančić, poznati hrvatski kipar, ovog je mjeseca primio prvu nagradu za najbolju skulpturu na međunarodnoj izložbi „Konji u umjetnosti“ (The Horse in Art), u londonskoj Mall Galleries. Tamošnjoj se publici predstavio s dva rada, ali ga posebno veseli što je prvu nagradu osvojila skulptura The Power of Soul. Zanimljivo je i to što je Dumančić tek drugu godinu član udruženja Society of Equestrian Artists (organizatora izložbe), pa je nagrada važna jer je on kao umjetnik na britanskoj sceni novo lice

Cijela je ova godina za vas bila jako uspješna, kao uostalom i cijela vaša karijera do sada. Što vas je ove godine najviše razveselilo od uspjeha?

- Uspjeh je relativan pojam, kao umjetnik radim iz svoje unutarnje potrebe, a ne zbog uspjeha. Umjetnost mi omogućava da se izrazim kroz svoja djela, bez puno riječi. Ne stvaram kako bih bio uspješan, ali sigurno da mi odgovara kada dobijem potvrdu da je ono što radim zamijećeno od strane struke i publike. To je dodatna potvrda da idem u dobrom smjeru. Velika mi je želja pozicionirati se na međunarodnoj likovnoj sceni.

U životu ste spojili svoje dvije najveće ljubavi - umjetnost i konje. Kako su se razvijale te dvije strasti od vaše mladosti naovamo i kako ste ih uspjeli ispreplesti?

- Za mene su konji i umjetnost povezani od djetinjstva, gotovo neraskidivo. Ne mogu ni zamisliti da moram raditi nešto što nije konjski motiv. Zanimljivo je da se često na natjecajima za izložbe koje nisu povezane s tematikom konja, te imaju neku drugu zadanu temu, uglavnom i ne prijavljujem ili pak prilagodim temu tako da neku naoko nespojivu zadanu tematiku uspijem spojiti s konjskom tematikom. Smatram da je najvažnije raditi ono što voliš i što osjećaš da je ispravno, a ne nešto što je netko naručio ili nešto što ne osjećaš. Naravno, nije uvijek moguće birati, a ponekad treba prihvatiti i narudžbu ako za tebe predstavlja izazov.

Jel' još uvijek marljivo jašete?

- Jašem konje od svoje sedme godine te se još uvijek natječem u preponskom jahanju. Trenutno pauziram jer sam u proljeće ozlijedio koljeno te sam trebao na operaciju. Uz pomoć liječnika privremeno sam sanirao ozljedu, te odgodio operaciju za jesen. Nisam želio otkazati izložbe i dvomjesečni boravak u Parizu. Nadam se skorom povratku u

sedlo, a s time će doći i nove ideje. Puno je skulptura nastalo kao posljedica ideja koje su nastale za vrijeme dugih šetnji na konju.

Što vas najviše oduševljava u odnosu čovjek-konj?

- Što sam stariji sve sam sigurniji da bolje komuniciram s konjima nego s ljudima. Ljudi su u današnje vrijeme sve otuđeniji te su u stalnoj potjeri za novcem i svojim interesima. Uz konje se osjećam opušteno i smireno. Konji su moje nadahnuće. Ne poznaju zavist, ljubomoru, mržnju, a socijalna su bića poput ljudi. Pruži im ljubav i vratit će ti se duplo, ne kalkuliraju. Mislim da bi danas ljudi mogli puno naučiti o sebi samima, ali i drugima, upravo kroz druženje s konjima.

Kako uvijek uspijete u tome da motiv konja reinterpretirate na nove i svježere načine? Hoće li vam konj uvijek biti najomiljenija inspiracija? Nikada vam ne dosadi?

- Nikad ne razmišljam što ću raditi. Ako me ništa ne potakne na stvaranje nove skulpture, tada i ne radim. S druge strane, mogu napraviti čitav niz skulptura za redom kada sam u stvaralačkoj fazi. Upravo je tome primjer nova skulptura *The Power of Soul* koja je sastavni dio mog doktorskog istraživanja na temu „Zaboravljene emocije”. Skulptura je prvotno zamišljena potpuno drugačije, no u jednom trenutku stvaranja nisam je mogao dovršiti. Jednostavno nije išlo. Skulptura se osušila i raspucala. Isprva nisam bio niti svjestan da se skulptura sama dovršila. Od prvotnog razočarenja da ću morati baciti rasušenu skulpturu na koju sam potrošio izvjesne sate rada, promatrajući je svakodnevno prolazeći pored nje, odlučio sam je odliti u aluminij i upravo takva je i nagrađena kao najbolja skulptura izložbe u Londonu.

Predstavite nam svoj projekt *Horseland*. O čemu se radi?

- *Horseland* sam osmislio kada sam se prvi put susreo s financijskim problemima nastalim zbog samostalnog financiranja izrade skulptura u skupljim materijalima, samofinanciranja inozemnih izložbi i željom za neovisnošću, te željom da se kroz umjetnost ne moram prilagođavati. *Horseland* je brand koji se sastoji od umjetničkih predmeta kojima je konj motiv, a izrađeni su u materijalima i serijama koji dozvoljavaju prihvatljiviju cijenu ljubiteljima umjetnosti te su idealni za nekoga tko si ne može financijski priuštiti brončanu statu, ali unatoč tome ima želju kupiti umjetničku skulpturu prema svojim financijskim mogućnostima. Ponosan sam što je *Horseland* iz godine u godinu sve prepoznatljiviji brand i u inozemstvu.

Trenutno živite i radite u Parizu. Kako vam je u Gradu svjetlosti, uživate li? Nedostaje li vam Zagreb?

- U Parizu sam proveo zadnja dva mjeseca, i planiram ponovni odlazak krajem godine, jer pripremam nove izložbe i projekte. Pariz me oduševio već prilikom prvog susreta prije 15 godina. Od tada sam gotovo svake godine barem jednom godišnje u Parizu. Sada, s više iskustva i dobrim kontaktima, još je i ugodnije. Pariz je velegrad koji

funkcionira potpuno drugačije, nego što smo mi navikli. Potrebno je imati puno energije, puno se truditi i znati svoj cilj, a grad tada može puno toga pružiti za uzvrat. Nije dovoljno doći i očekivati da će ti sve biti servirano. U Pariz svakodnevno dolazi rijeka umjetnika u potrazi za umjetničkim angažmanom. Upravo moja specijalizacija i opredjeljenje za konjičku skulpturu, mislim da mi je dala prednost i prepoznatljivost, što se tamo cijeni, te neprestano nailazim na dobre reakcije. Mislim da je lakše realizirati dobru ideju tamo, nego kod nas.

Što pripremate za ovu jesen - od izložaba i projekata?

- Ovo proljeće i ljeto bili su radni u potpunosti, tako da ću se u jesen probati barem nakratko odmoriti te iskoristiti vrijeme za operaciju koljena. Nakon toga, planiram položiti ispite na doktorskom studiju i početi raditi nove skulpture za sljedeću godinu za izložbe koje su dogovorene za 2012., a nadam se da ću i doktorirati na Likovnoj akademiji.

Što biste još željeli postići u životu, a niste?

- Prije sam si postavljao ciljeve i planirao daleko. Ako ne ispadne kako si zamislio, razočaraš se, a to je u svakom poslu stresno i demotivirajuće. S vremenom, počinješ popuštati velikim željama i ambicijama i počinješ se veseliti manjim stvarima, koje su nekada možda i veće od onih prividno velikih. Bitno je da je čovjek sretan sam sa sobom, a onda ostalo sve dođe samo od sebe. No, mislim da je uvijek važno sanjati jer nas snovi vode i daju snagu da idemo naprijed.

Jeste li i svoju obitelj, posebno djecu, također „zarazili" ljubavlju prema konjima?

- „Zarazili" su se sami, a i teško je ostati imun, kad si od rođenja uz konje. Oboje su počeli jahati kad su sami izrazili želju za tim, a to je bilo s otprilike navršene četiri godine. Sada se već natječu na natjecanjima za najmlađe u pony kategoriji. Najvažnije je da su uz konje koji ih mogu samo oplemeniti i učiniti ih boljim i osjećajnijim osobama, te barem nakratko odmaknuti od uobičajenog načina života njihovih vršnjaka uz kompjutere, televiziju i sl.